

NIKOLINA, 31: "Jag tackar akupunkturen för min graviditet"

Kristina och Katja.

Härligt hemma!

Nr 8/11

Säljs med Aftonbladet 26-27 februari Pris: 10 kr

Vännerna var systrar - utan att veta det

Lyft ditt hem - med inredarnas

101 bästa tips!

- För: ● Sovrummet ● Vardagsrummet
- Köket ● Badrummet ● Lekrummet
- Arbetsrummet ● Hallen

Tips 30:

Grislampa i sovrummet? Japp, tänk brett!

Gör den själv!

Världens godaste KORV

Veckans böcker med Ingalill Mosander

in Zetterlind ellerud.

Helena Aro.

Helen Bjurberg.

26 KRYSS & SUDOKU

Säljs endast ihop med Aftonbladet

10226

7 388163 301008

Kristina och Katja var kompisar i årtal
– men visste inte att de hade samma pappa

”Vi var systrar – utan att veta om det”

De blev kompisar i stallet. Kristina Kalbel var 20 och Katja Jokinen var 16. Båda jobbade med hästar och båda kände att det var något speciellt med den andra, något som gjorde intryck.

Flera år senare fick de reda på varför.

– När mamma sa att Kristina var min syster, blev jag helt paff! säger Katja.

De är lite lika, Kristina Kalbel, 40, och Katja Jokinen, 36. Inte till utseendet – Kristina är lång och har mörkt rakt hårt, Katja är kortare och blond – men till sättet. De pratar likadant, bubbligt och snabba.

Fyndiga ordvitsar kastas som stadsbollar mellan dem, de tar över varandras meningar och fnissar som två skolflickor. Det är svårt att tro att de inte alltid har känt varandra.

– Vi har så mycket gemensamt. Vi är båda kreativa, envisa och gör ingenting halvdant, säger Katja.

– Och så har vi oberoende av

varandra gjort samma val. Under många år jobbade vi båda utomlands som internationella hästskötare och ingen av oss har barn, säger Kristina.

Egentligen är det ganska otroligt att de sitter här mitt emot varandra på ett stött kaffé i Stockholm och sippar på varsin kaffe. Det fanns ingenting som talade för att de skulle mötas och hade det inte varit för ett gäng slumpartade händelser hade de nog inte känt varandra i dag.

”Gillade varandra direkt”

Skåne, hösten 1990. Katja var 16 år och hade tagit ett sabbatsår från skolan för att jobba med hästar på ett stall i det lilla samhället Vollsjo.

Kristina, som redan hade gått ut gymnasiet, jobbade som hästskötare på gården bredvid. De möttes i det gemensamma ridhuset.

– Jag gillade Katja med detsamma. Det kändes så naturligt att prata med henne, minns Kristina.

– Vi fastnade för varandra, helt

Då: Tjejerna blev vänner i stallet. När Katja tog den här bilden av Kristina visste hon inte att de var systrar.

Globen Horse Show 1994: första mötet efter att Katja och Kristina fått veta att de har samma pappa.

”Vi hade haft samma efternamn, men det är ett ganska vanligt finskt namn, så jag tänkte inte mer på det”

enkelt. Det är så många människor från den där tiden som liksom bara susade förbi men du gjorde intryck, säger Katja till Kristina.

Kristina minns också att hon tyckte att det var roligt att Katja hette Jokinen i efternamn – de hade ju hon också betat innan hon blev myndig och tog bort efternamnet för att slippa att ha ett dubbelnamn.

– Fast det är ett ganska vanligt finskt namn så jag tänkte inte mer på det, säger hon.

Tiden gick, Kristina och Katja umgicks på gårdarna och i ridhuset men så småningom skildes deras vägar åt. Kristina gjorde karriär som hästskötare ute i världen, jobbade för flera stora namn inom hästshopping och Katja gick i gymnasiet men fortsatte hela tiden med hästar.

– Vi sågs ett år senare på Sveriges största hästtävling i Falsterbo, säger Katja.

Mammorna stötte ihop

Tre år senare jobbade båda tjejerna som internationell hästskötare. Katja jobbade i den skånska lilla orten Linderöd och Kristina i Tyskland. Men deras mammor sötte ihop under en shoppingtur i Stockholm.

Katjas mamma är bra på ansikten och kände igen Kristinas mamma. De hade träffats några gånger under tiden när flickorna var små. Mammorna började prata om sina döttrar och kom fram till att tjejerna måste ha varit i Vollsjo under samma period några år tidigare.

– Efteråt ringde mamma och frågade om jag visste vem Kristina var. Självklart visste jag det, hon var ju min kompis från stallet i Vollsjo, säger Katja.

Den här bilden togs då Katja och Kristina återupptagit kontakten med varandra våren 2009. En fika – och sedan dess är de oskuljaktiga.

Numera ses Katja och Kristina ofta. "Det är verkligen fullt förtroende mellan oss", säger de.

Foto: MA CARLSSON

Då berättade mamman att de var halvsysstrar.

– Jag blev puff. Först tänkte jag "men gud vad gale!". Och sen att jag måste ringa till Kristina och berätta.

Hon ringde direkt: "Hej Kristina", sa jag. "Eller ska jag kanske kalla dig för syrran?" – Jag svarade "ja, det kan du väl göra" men jag förstod ingenting. När Katja förklarade konstaterade jag helt kallt att det då är logiskt att hon heter Jokinen i efternamn, säger Kristina och skrattar.

– Det är nog rätt typiskt för oss båda att reagera lite sakligt så där när något väldigt extremt händer. Vi går direkt in i "okej, hur gör vi nu"-staket. Känslorna kommer senare, säger Katja.

"Det var locket på"

För Kristina och Katja kom de långt senare.

– Som barn visste jag inte ens att jag hade en syster, det var locket på kring alla ämnen som rörde pappa hemma, säger Kristina.

Hon är fyra år äldre än Katja och har inte haft någon kontakt med sin pappa sedan föräldrarna skäl-

de sig. Då gick Kristina fortfarande i blöja.

Katja, som alltså har samma pappa, har inte heller haft någon kontakt med honom – han gjorde samma sak när han skilde sig från hennes mamma några år senare. Försvann.

– Fast jag visste att jag hade en storsyster, men inget mer. Hade vi inte träffats i Skåne hade vi nog aldrig gjort det, säger Katja.

De kom överens om att de måste träffas, nu när de visste att de var sysstrar – något som visade sig vara lättare sagt än gjort eftersom de jobbade i olika länder och nästan alltid var på resande fot.

– Vi lyckades några gånger, korta möten på olika tävlingar, men det var svårt att hålla kontakten. Vi hade ju varken mobiltelefon eller internet då, säger Katja.

– Jag tror inte det var läge heller. Vi var liksom inte redo för att göra något mer av vår relation då, säger Kristina.

Det var först för några år senare som Katja tog upp kontakten igen, den här gången via Facebook.

– Fast det dröjde nästan ett halvår innan jag fick svar, Kristina hade ett konto men var inte särskilt aktiv, säger Katja.

– Men när jag väl hade sett medde-

landet började vi träffas. Och nu släpper jag dig aldrig, svarar Kristina.

Numera ses de ofta för att fika, äta middag, festa och prata. Om allt.

– Det är verkligen fullt förtroende mellan oss, säger Katja till Kristina, som nickar.

Och även om det inte händer

särskilt ofta så dyker då och då deras största gemensamma nämnare upp i samtalen – pappa.

De bär båda på en sorg över att han har valt att inte finnas där för dem. Katja har flera gånger försökt ta upp kontakten med honom, skickat julkort och färs daghälsningar, men aldrig fått något tillbaka.

Fokuserar framåt

Kristina har gjort tvärtom. Hon har stängt dörren till allt som har med pappa att göra.

– Jag har inget behov av honom. Han har smittit och jag väljer att fokusera framåt i stället för att vara ledsen, säger hon.

Katja däremot fantiserar ibland om att de skulle åka till honom tillsammans, plunga på dörren.

– Jag vet inte varför, kanske för att jag vill ha gjort allt jag kunnat för att få någon typ av relation med honom innan det är för sent, han är ju ändå min pappa. Och så vill jag visa att jag och Kristina har hittat varandra, det är ju rätt magiskt egentligen.

Text: **Johanna Paues**
hanna@afsticket.se

"När jag väl hade sett ditt meddelande började vi träffas – och nu släpper jag dig aldrig"